

A csizmás kandúr

Grimm testvérek

Mesemondó blog
Jarabin Kinga

Flipbook: Cultural CSI

Hangoló

Végezzünk macskás tornagyakorlatokat!

Nyújtózkodjunk úgy, mint a macskák!

Domborítsunk!

Homorítsunk!

Álljunk négykézláb tennyérre, talpra, csípőnket kicsit csavarjuk ki, mint a cicák, amikor meglátják magukat a tükörben és próbáljuk ki, milyen így járnunk! Végezzük el a gyakorlatot a másik oldalra is!

Osonjunk halkán, mint egy macska!

A csizmás kandúr

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy molnár, annak volt három fia. Halála után nem hagyott semmi egyebet a három fiának, mint a malmát, a szamarát meg a kandúrt. A legidősebb fiú kapta a malmot, a középső a szamarat és a legfiatalabb a kandúrt.

A legfiatalabb az ő kevéske örökségével sehogy sem volt megelégedve.

– A testvéreim – mondá szomorúan – jó móddal élhetnek, ha közösen összefognak; de ha én az én kandúromat megeszem és a bőreből magamnak tuzlit csinálok, akkor nekem nem marad semmi, a mivel életemet tengethessem.

A kandúr figyelmesen kihallgatta ezt a beszédet és vigasztalólag így szólt gazdájához:

– Kedves gazdám, soh'se búsulj olyan nagyon. Adj ide csak egy zsákot és csináltass nekem egy pár csizmát, hogy az erdőbe kimehessek benne, és meg fogod látni, hogy még sem vagy te olyan szegény, mint gondolod.

A szegény molnárfiú nem valami sokat adott ugyan erre az ígéretre, erre a biztatásra, de azt az egyet jól tudta, hogy a kandúrja nagyon ravasz és hogy a patkányokat meg az egereket sokféle fortélylyal kijátszogatta. Azért volt némi reménye, hogy szerencsétlen állapotában talán hasznára lehet.

Adott tehát neki, a mit kívánt. A kandúr jó kedvvel felhúzta a kis csizmákat, a zsákocskát pedig a nyakára akasztva, felment egy hegyre, ahol igen sok tengeri nyúl volt. A zsákokba szedett egy csomó lóherét meg káposztalevelet, aztán a zsák mellett kinyújtózkodott, mintha meghalt volna, és várta-leste, hogy egy fiatal, hebehurgya tengeri nyúl belemenjen s hozzálasson a káposzta falatozásához.

Csakugyan alighogy kinyújtózkodott a fortélyos kandúr: jött egy fiatal, fehér és kövér tengeri nyúlacska s belebújt a zsákba. A kandúr erre hamarosan meghúzta a zsákocskát korczának a madzagát, avval megfogta és megfojtotta a tengeri nyúlat s indult vele tovább, be a városba, egyenesen a király palotájába. Be is eresztették rögtön a király szobájába, ott illedelmesen meghajtotta magát s átadta a királynak a tengeri nyúlat, mondván módosan:

– Im, itt hozok felségednek pompás pecsenyének valót, gazdám, Babagura gróf parancsából, a ki meghagyta, hogy nyujtsam át hódolata jeléül.

– Mondd meg az uradnak, hogy köszönöm,
– szóla a király.

Máskor meg a kandúr a búzaföldre ment, a hol két fogolymadár bújt bele a zsákba, s benn is maradt szépen mind a kettő. Erre ismét beállított a kandúr a királyhoz és átadta a fogolymadarakat, urának alázatos tiszteletével egyetemben. A király kegyesen elfogadta a foglyokat is és jó borraivalót adatott a kandúrnak.

Így hordogatott a kandúr néhány hónapon át a királynak időről-időre vadhúst az ura erdejéből. Azonközben pedig az urát is ellátta vaddal, hogy legyen neki ennivalója.

Mikor aztán egy napon megtudta, hogy a király a leányával, a ki csodaszépségű királykisasszony volt, kocsikázni akar a folyó partján, így szólt a gazdájához:

– Ha ma követni akarod a tanácsomat, akkor rendén lesz a szénád. Fürödjél a folyóban azon a helyen, a melyet én megmutatok. A többit aztán bízd rám.

A molnár fia nem tudta ugyan, hogy a kandúr miben sántikál, s mit értsen az alatt, a mit neki az imént mondott; de minthogy megbízott a kandúrja okosságában, hát megtette, a mit az tanácsolt.

A mint a gazdája javában fürdött, arra jött a király, mire a kandúr kiabálni kezdett torkaszakadtából:

– Segítség! Segítség! Babagura gróf a vízbe fúl!

Erre a kiabálásra a király kidugta a fejét a kocsiból; mindjárt megismerte a kandúrt, a ki neki többízben vadhúst hozott, és megparancsolta a test-őrének, hogy siessen a gróf úr segítségére. Azalatt, míg őt a folyóból kihúzták, a kandúr odament a kocsihoz és elmondta a királynak, hogy míg az ura fürdött, tolvajok jöttek és a ruháját ellopták.

A király erre rögtön hazaszalasztotta a szolgáját azzal a parancscsal, hogy a ruháiból hozza el a legszebbiket Babagura gróf úr számára. Nem telt bele százig való olvasás, ott volt a szép ruha s Babagura gróf annak rendje szerint magára is vette, s minthogy nagyon jól állt neki: a királyleány őt nagyon ínyére valónak találta s igen barátságos volt hozzá. A király is igen szíves volt irányában, megkínálta a kocsiával és kérte, vegyen részt a kocsikázásban.

A kandúr majd kibújt örömeiben a bőréből, hogy fortélya olyan jól sikerült. Azzal futott előre. Mikor néhány parasztot talált az út mentén, a kik egy réten kaszáltak, így szólt hozzájuk:

– Jó emberek, ha kendtek a királynak nem mondják, hogy ez a rét, a melyiken kendtek kaszálnak, a Babagura gróf úré, hát kendteket darabokra vagdalják. Csak ezt akartam kendteknek hírül adni.

A király, mikor elhaladóban volt, csakugyan megkérdezte a kaszásoktól, hogy kié az a rét, a melyiken kaszálnak.

– A Babagura gróf úré, – felelték a kaszások egy szívvel-lélekkal mindnyájan, mivel szegények féltették a bőrüket.

– Magának szép birtoka van itt, gróf úr; ez a rét jó jövedelmet hozhat évenként, – mondá a király, mire a kérdezett csak hajtogatta magát.

A kandúr egyre futott előre. Most meg aratókra bukkant és így szólt hozzájuk:

– Jó emberek, ha nem mondják kendtek a királynak, a ki nemsokára errefelé jön, hogy ez a búzaföld, a melyiken aratnak, a Babagura gróf úré, akkor kendteket darabokra vágják. Csak ezt akartam kendteknek hírül adni.

A király oda érvén, tudni akarta, kié az a sok élet. Mindjárt meg is kérdezte az aratókat.

– A Babagura gróf úré, – felelték az aratók, és a király örült rajta.

A kandúr folyvást futott előre. Ugyanazt mondta mindenütt, a hol csak munkások dolgoztak, és azok ugyanazt felelték a király kérdésére. A király ámúlt-bámúlt a Babagura gróf sok vagyonán.

Utóljára a kandúr egy szép kastélyhoz ért, a melyik egy varázslóé volt, a ki rengeteg gazdag volt; mert az egész tájék, a hol a király keresztülhaladt, a kastélyhoz tartozott. A kandúr megtudakozta; ki az a varázsló s miben áll a mestersége. Azzal engedelmet kért, hogy tisztelkedhessék nála.

A mint bement a kandúr a varázslóhoz, mondotta neki, hogy ilyen közel jártában nem akart elmenni a nélkül, hogy nála ne tisztelegjen. A varázsló a kandúrt igen szívesen fogadta s leültette.

- Azt állítják - kezdte a kandúr a beszédet, - hogy magának, uram, megvan az a tehetsége, hogy mindenféle állattá át tudja magát változtatni. Hogy például az oroszlánnak vagy az elefántnak az alakját is föl bírja venni.

- Hát az való igaz, - felelte a rémséges ember, - és hogy azt neked megmutassam, mindjárt át is változom oroszlánná.

Látván ezt a kandúr, tette, mintha megijedt volna s hirtelen felmászott a ház tetejére, a mi nem ment a csizmácskákbán a szokott könnyűséggel. A mint pedig a varázsló visszanyerte emberi alakját, a kandúr ismét lejött és bizonykodott, hogy halálos félelmek közt volt.

- Aztán - folytatá - még azt is mondják, de a mit alig hihetek: hogy magának megvan az a tehetsége is, hogy a legkisebb állatok alakját is fel tudja venni, például, hogy át tud változni patkánynyá, vagy egérré. No ezt én már kötve hiszem, ezt én lehetetlennek tartom.

- Lehetetlennek? - mondá a varázsló. - No hát lásd meg!

És abban a pillanatban egérré változott át és ide-oda futkosott a szoba padozatán.

Ez kellett csak a kandúrnak. A mint az egéralakot megpillantotta, nyomban nekiugrott, megfogta és megette.

Ekkorra a király éppen a szép kastélyhoz ért és meg akarta tekinteni. A kandúr hallotta a kocsit a felhúzó hídon zörögni, kifutott elébe s a küszöbön megállva, így szólt a királyhoz:

- Isten hozta felségedet Babagura gróf úr kastélyában!

A király odafordult a grófhhoz és mondá:

- Ejnye, gróf úr, hát ez a pompás kastély is a magáé? Ha megengedi, hát megtekintem a belsejét.

A gróf erre odanyújtá a királykisasszonynak a kezét, hogy a kocsiról lesegítse, és utána ment a királynak. Ezután egy nagy terembe mentek, a hol pompás lakoma volt készen, a mit a varázsló rendelt magának: az asztalon minden edény aranyból meg ezüstből való volt.

A király látván, milyen gazdag Babagura gróf s hogy más jeles tulajdonsága is van neki:

kitűnően tud hallgatni: hát annyira megnyerte a tetszését, hogy oda ígérte a leányát feleségül.

A gróf erre földig meghajtá magát, megköszönte a megtiszteltetést és még aznap egybekelt a szépséges királykisasszonnyal.

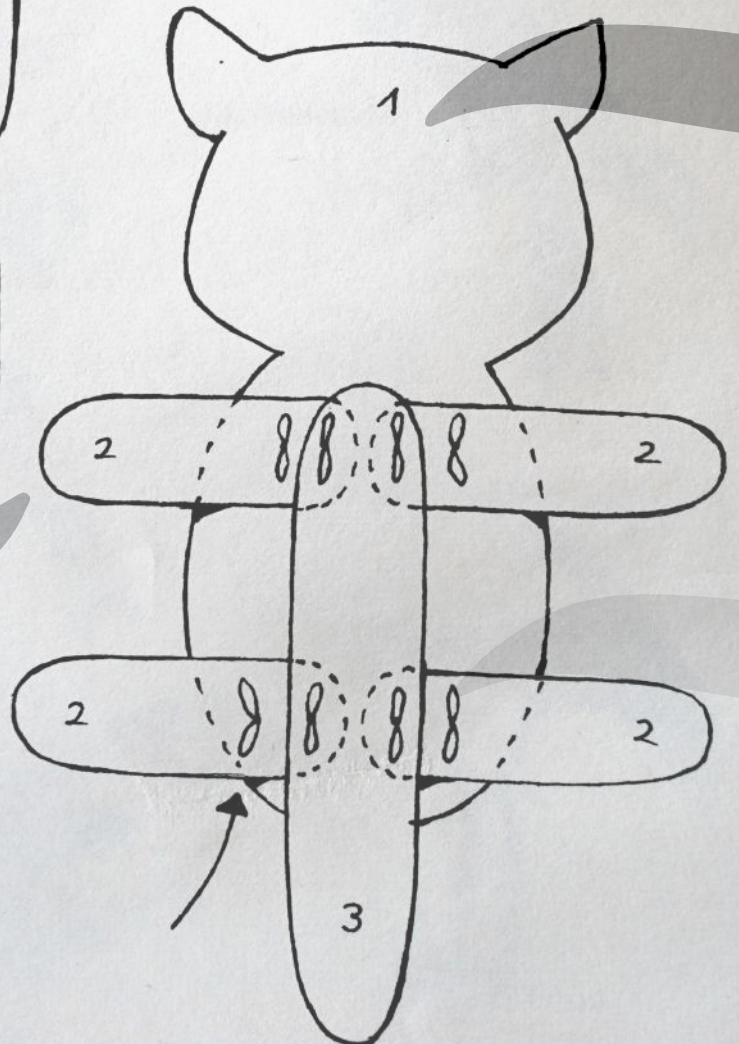
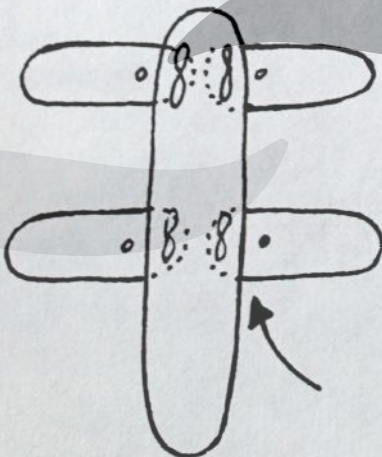
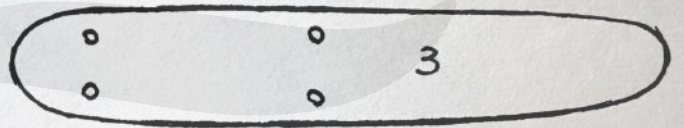
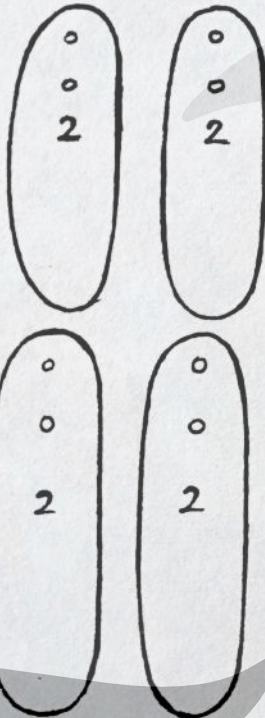
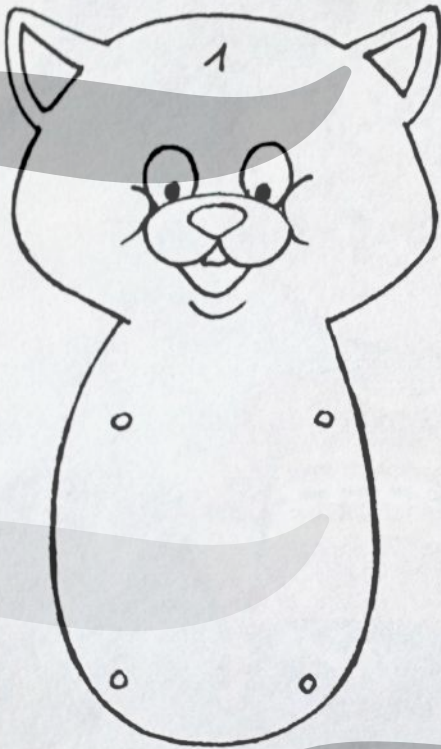
Kandúr mester pedig nagy úr lett a király udvarában. Nem fogott most már egeret, hanemha egyszer-másszor csak úgy kedvtelésből meg tréfából.

Kalimpáló kandúr

Kemény kartonra másold át a kandúr testét, farkát, lábait!
Az ábra alapján miltonkapoccsal lukaszd át a lábakat, és rögzítsd a farokhoz, majd kapcsold össze a testtel! Ha meghúzod a kandúr farkát, ijedtében keze-lába járni kezd.

#bezártazóvi
#együtmennifog